

نِجَاتِ بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنْ مِصْرَ

پس از دیدنِ بزرگونِ بنی اسرائیل، موسیٰ و هارون پیشِ فرعونِ رفته دزو گفت: ”خداوند، خدای اسرائیل مَوگه که بندگانِ مَره ایله کُو تاکه اونا دَ صحرا بوره و مَره دَ اُونجه عِبادت کنه.“

مگم فرعون گفت: ”خداوند کی استه که از آیدِ اَزُو شُنم؟ ما اُو ره اصلاً هیت نَمینخشم و بنی اسرائیل ره اَم نَمیلُم که بوره. شَمو چرا اونا ره از کارای شی بیکار مونیید؟ پس دَ سرِ کار خُو بورید!“ فرعون قار شی آمده دَ ناظرِا و سرکارگرای خُو امر کد که ”بعد ازی دَ بنی اسرائیل بلدِے جور کدونِ خِشت دیگه کاه ندید.“ پس بنی اسرائیل مجبور بود که خودگون شی کاه جمع کنه.

و موسیٰ دَ حُضُورِ خداوند دُعا کد، و خداوند جواب دده گفت: ”بورُو دَ پیشِ بنی اسرائیل و بُوگی که

‘ ما ناله های شَمورَه شَنِیدُم

و شَمورَه از چَنگِ مِصرِیا نِجاتِ مِیدُم.

ما شَمورَه رَقَمِ بَنده های خاصِ خُو اِنْتِخابِ مُونُم

و شَمورَه دَ سِرزَمِینی مُوبِرُم که وعده شی ره

دَ بابِه کلونای شَمو اِبراهِیم، اِسحاق و یَعقُوب

دده بودُم.

آر چیزی که ما دزتُو مُوگُم تُو دَ هارُون بُگی تا هارون اُو

چیزا ره دَ فِرْعَوَن بُگه و ازُو بَخایه که قَوْمِ اِسرائیل ره

ایله کنه. لیکِن فِرْعَوَن باز دَ تورای شَمو گوش نَمِیدیه.

پس ما مِصری ها ره سخت جزا مِیدُم تا که بندگانِ خاصِ خُو،

یعنی بَنی اِسرائیل ره، از مِصر آزاد کُنُم. اُو غَیتِ مِصری ها

مُوفامه که ما خُداوند استُم.”

پس مُوسی و هارُون اُو چیزای ره که خُداوند اَمَر کدُد اَنجام

دَد. اونا بازم پیشِ فِرْعَوَن رفت، و هارُون اَوَّلِ تِیاغِ خُو ره

پیشِ فِرْعَوَن دَ زَمی پورته کد و تِیاغِ شی دَ قُدرتِ خُدا مار

جور شد. مگم فرعون قبول نکد و بنی اسرائیل ره ام ایله نکد.

بعد ازو موسی قد هارون گفت که ”قد تیاغ خو سن آوهای مصر اشاره کو.“ وختیکه هارون قد تیاغ خو طرف دریای نیل اشاره کد تمام دریا ها، چشمه ها، جوی ها و حوضا د خون تبدیل شد. حتی آوی منے کزه ها که د خانه ها بود ام د خون تبدیل شد. مگم دل فرعون سخت بود و بنی اسرائیل ره ایله نکد.

پس خداوند بلای دیگه ره سر زمین مصر نازل کد که تمام جای ها پر قوقری شد. و فرعون موسی و هارون ره کوی کده گفت: ”از خداوند بخایید که ای قوقری ها ره از مو دور کنه و ما وعده مونم که بنی اسرائیل ره ایله کنم تا که اونا رفته خداوند ره عبادت کنه.“ پس موسی دعا کد و تمام قوقری ها از بین رفت. ولی بازم، فرعون د وعده خو وفا نکد، دوباره راه سختی ره گرفت و راضی نشد که

قَوْمِ إِسْرَائِيلَ رَهْ اَيْلَهْ كَنَهْ.

بعد از او، هارون دَ امرِ خُدا تِيَاغِ خُورَه دَ زِمِي زَدَ و لَشَكْرِ پَشَه تمامِ مِصرِ رَه پُر كَد، و پَشَه‌ها دَ سِرِ مَرْدُمِ و حَيَوَانَاتِ حَمَلَه كَد. و جادُوگرایِ مِصرِ دَ فِرْعَوْنَ كُفْت: ”اِي حَتْمًا كَارِ خُدا اسْتَه.“ لِيَكِنِ فِرْعَوْنَ بَا زَامِ گُوشِ نَكَد.

اوخته، خُداوند شَشِ بَلَايِ دِيگَه رَه دَ سِرِ مِصرِي هَا نَازَلِ كَد، كَه هَر كُدَمِ شِي اَزِ پِيَشِنَه كَدَه بَدْتَرِ بُوَد. مِگَمِ دَ بَنِي إِسْرَائِيلِ هِيچِ نَقْصَانِ نَرَسِيدِ. هَر وَخْتِيكَه بَلَا دَ سِرِ مِصرِي هَا اَمَدِ فِرْعَوْنَ وَاْعَدَه كَد كَه بَنِي إِسْرَائِيلِ رَه اَيْلَهْ كَنَه، مِگَمِ پَسَانِ كَه مَرْدُمِ مِصرِ اَزِ مُشْكِلَاتِ خَلَاصِ شُد، اُو دَ وَاْعَدَه خُو وَفَا نَكَد.

آخِرِ كَارِ خُداوندِ دَ مُوسَى كُفْت: ”مَا دِلِ فِرْعَوْنَ وَ اَهْلِ دَرِبَارِشِي رَه سَخْتِ كَدِيمِ تَا كَه اُونَا رَه وَ خُدايُونِ شِي رَه جَزَا بِيَدُمِ. دَ آيِنْدَه دَ بَجَه‌ها وَ نوسه هَايِ خُو بُوگِي كَه مَا اِي بَلَاها رَه دَ

سِرِ مِصرِ اَوْرُدُم تاكه پگ شَمُو بَدِنِید كه **ها** خُداوند اَسْتُم.
بعد اَزی بلاها یگ بَلای دِیگه ره دَ سِرِ مِصرِ نازلِ مُونَم، و
پسان فِرْعَوْنِ شَمُو ره از اِینجی اَی مُونه. اَلی دِیگه خوب
گوش كُو:

۱- هر خانوار یگ برّه یا بَزغله بے عَیب حَلال كنه. اگه
تعدادِ نفر كم بَشه باید قد همسایه خُو یگ جای شنه دَ
مُطابقِ اَندازه خوراكِ هر نفر. شَمُو اِی برّه ره شام قُربانی
كُنید.

۲- یگ بَوچهِ علفِ زوفا ره دَ خُونِ اَمزُو قُربانی غوْته كُنید
و خُونِ ره دَ چارچِیوِ دَرگه خانه های كه دَ اُونجی گوشتِ
قُربانی ره مُوخوَرِید بُمَلِید. هیچ كُدم شَمُو نَباید دَمزُو شاو
از خانه های خُو بُرو بُور شَنِید.

۳- گوشت ره بیریو كُنید و اُو ره قد نانِ پَطِیر و سَوزی
های تلخ بُوخوَرِید. تمام گوشت باید تا صُبح خورده شُنه و
هیچ كُدم از استغونای شی ره مِیده نَكُنید. گوشتِ
قُربانی ره زُود بُوخوَرِید و بَلدے سفر تِیار بَشِید.

دَمَزُو شَاوِ مَا از سر زَمِینِ مِصرِ تیرِ مُوشَمُ و تمامِ بچّه‌های کُتّه
مِصرِ و اَمِ اوّلِ باریِ های حیوانایِ شیِ ره از بَینِ مُوبرُمِ. دَزی
رقم، ما خُدایونِ مِصرِ ره جزا مِیدُمِ. و خُونیِ که شُمُو دَ بَلِ
چارچوبِ درگه‌ خانهِ خُو موملِید، بَلدِ شُمُو یگِ نِشانِ
استه که ما اَزُو خانهِها تیرِ شُدِه نَقْصانِ نَمِیرَسَنُمِ.

۳- هر سالِ دَ یادِ اَزیِ واقعه بَلدِ خُداوندِ عیدِ بَگیرِید.
وختیکه اولادایِ شُمُو پُرسانِ مُونه که ”ای اوماغِ چیِ معنیِ
دَرِه؟“ شُمُو دَزوا جوابِ بَدِید که ”دَمَزیِ روزِ خُداوندِ مو ره از
غُلامیِ مِصرِیا آزادِ کد.“

پس بَنیِ اِسرائیلِ برّه ها ره قُربانیِ کد و خُونِ قُربانیِ ره دَ
چارچیوِ دَرگه‌ خانهِ هایِ خُو مَلِید.

و نِیمِ شَاوِ خُداوندِ تمامِ اولادایِ اوّلِ باریِ مِصرِیا ره از بچّه
اوّلِ فِرَعونِ گِرَفْتِه تا بچّه کُتّه از پائینترینِ غُلامِ و حتی

حیوانای اوّل باری ره از بین بُرد. هیچ خانه نَبود که دَ
آنجی کس نمُرده بشه. مگم دَ هر خانه که خُداوند خُونِ برّه
قُرَبانی ره دید، از او خانه تیر شد و نُقصان نَرَسند، و
دَمزی رقمِ بنی اسرائیل نجات پیدا کد.

تا هنوز شاو بود که فرعون، موسی و هارون ره کوی کده
گفت: ”شمو و تمام بنی اسرائیل بال شنید و از مینکل
قوم مو بر شنید و پگ گله و رمه های خو ره ام گرفته
ببرید. و مردّم مصر اونا ره تأکید موكد تا که هرچی
زودتر از مصر بر شنه. اونا موگفت که ”اگه اینا زود بر
نشنه پگ مو ره از بین موبره.“

بنی اسرائیل دَ مطابقِ خاستِ موسی پیشتر از همسایه های
مصری کالا، طِلا و نقره طلب کد. و خُداوند بنی اسرائیل
ره دَ نظرِ اهلِ مصر باعِزّت جور کده بود و هر چیزی که اونا
از مصری ها طلب کد، اونا دزوا دد. امی رقمِ بنی اسرائیل
مصری ها ره چور کد.

دَمُو رُو ز خُداوند بنده های خُورِه از سر زَمینِ مِصرِ نِجات دد.
تعدادِ بَنیِ اِسرائیلِ بَغیرِ از خاتونو و بچکیچا، شَش لک
بود. اونا آم یِگ بُلُگ مال گاو دَشت. ازیکه مِصری ها اونا
ره یِگ دَم بُر کد اونا برای جور کدونِ خَمیر مایه وخت
نَدَشت، بَلدِ سفر خُونانِ پَطیر پُخته کده بود.

آخِرِ کار، اَمُو رَقمیکه بَنیِ اِسرائیلِ بیشتر از چار صد سال
پیش دَ یوسُفِ وعده کده بود، مُوسیٰ اِستغونای یوسُفِ ره آم
قد خُود خو گِرِفته بُرد.